TEISINGUMO TEISMO (penktoji kolegija) SPRENDIMAS

2016 m. lapkričio 9 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Direktyva 1999/44/EB — Vartojimo prekių pardavimas ir susijusios garantijos — Taikymo sritis — Sąvoka „pardavėjas“ — Tarpininkas — Išskirtinės aplinkybės“

Byloje C-149/15

dėl *cour d'appel de Liège* (Belgija) 2015 m. kovo 16 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2015 m. kovo 30 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Sabrina Wathelet

prieš

Garage Bietheres & Fils SPRL

TEISINGUMO TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas J. L. da Cruz Vilaça, teisėjai M. Berger (pranešėja), A. Borg Barthet, E. Levits ir F. Biltgen,

generalinis advokatas M. H. Saugmandsgaard Øe,

kancleris A. Calot Escobar,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Belgijos vyriausybės, atstovaujamos J. Van Holm ir J.C. Halleux,

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Kemper,

— Austrijos vyriausybės, atstovaujamos C. Pesendorfer,

— Europos Komisijos, atstovaujamos D. Roussanov ir G. Goddin,

susipažinęs su 2016 m. balandžio 7 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

* Proceso kalba: prancūzų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų (OL L 171, 1999, p. 12; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 4 t., p. 223) 1 straipsnio 2 dalies c punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant Sabrina Wathelet ir *Garage Bietheres & Fils SPRL* (toliau – *Garage Bietheres*) ginčą dėl naudoto automobilio pardavimo.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

3 Direktyvos 1999/44 9 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„<…> pardavėjas turėtų būti tiesiogiai atsakingas vartotojui už prekių atitikimą sutarčiai; kadangi tai yra tradicinis sprendimas, įtvirtintas valstybių narių teisės sistemose; kadangi vis dėlto pardavėjas turėtų galėti, kaip numatyta nacionalinės teisės aktuose, laisvai reikalauti gamintojo, ankstesnio pardavėjo toje pačioje sutarčių grandinėje arba bet kokio kito tarpininko, jeigu jis nėra šios teisės atsisakęs, vykdyti teisių gynimo priemones; kadangi ši direktyva neturi poveikio sutarties tarp pardavėjo, gamintojo, ankstesnio pardavėjo ar bet kokio kito tarpininko laisvės principui; kadangi taisykles, reguliuojančias, kieno atžvilgiu ir kaip pardavėjas gali reikalauti vykdyti tokių teisės gynimo priemonių, turi nustatyti nacionalinės teisės aktai“.

4 Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šios direktyvos tikslas – suderinti valstybių narių įstatymus ir kitus teisės aktus dėl vartojimo prekių pardavimo ir su tuo susijusių garantijų tam tikrų aspektų, siekiant užtikrinti vieningą minimalų vartotojų apsaugos vidaus rinkoje lygį.“

5 Pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą „pardavėjo“ sąvoka reiškia „bet kurį fizinį arba juridinį asmenį, kuris, versdamasis prekyba, verslu ar profesija, pagal sutartį parduoda vartojimo prekes“.

6 Direktyvos 1999/44 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Pardavėjas privalo pateikti vartotojui prekes, kurios atitinka pardavimo sutartį.“

7 Minėtos direktyvos 4 straipsnyje „Žalos atlyginimo teisė [Atgręžtinis reikalavimas]“ numatyta:

„Kai už neatitikimą, atsiradusį dėl gamintojo ar ankstesnio pardavėjo toje pačioje sutarčių grandinėje ar bet kokio kito tarpininko veikimo ar neveikimo, vartotojui yra atsakingas galutinis pardavėjas, jis turi teisę imtis teisės gynimo priemonių atsakingo asmens ar asmenų sutarčių grandinėje atžvilgiu. Atsakingą asmenį ar asmenis, kurių atžvilgiu galutinis pardavėjas gali imtis teisės gynimo priemonių, kartu ir atitinkamą jų vykdymo procesą bei sąlygas nustato nacionalinė teisė.“

8 Direktyvos 8 straipsnyje „Nacionalinė teisė ir minimali apsauga“ numatyta:

„1. Šios direktyvos nustatytos teisės yra vykdomos nepažeidžiant kitų teisių, kuriomis vartotojas gali remtis pagal nacionalines normas, reguliuojančias sutartinę ar nesutartinę atsakomybę.

2. Kad užtikrintų aukštesnio lygio vartotojų apsaugą, valstybės narės šios direktyvos taikymo srityje gali priimti ar palikti galioti griežtesnes nuostatas, neprieštaraujančias Sutarčiai.“

Belgijos teisė

9 *Code civil* (Civilinis kodeksas) 1649bis straipsnyje nurodyta:

„1. Šis skirsnis taikomas pardavėjo ir vartotojo sudarytiems vartojimo prekių pirkimo–pardavimo sandoriams.

2. Šiame skirsnyje:

<…>

2. „Pardavėjas“ – tai bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, kuris parduoda vartojimo prekes vykdydamas savo profesinę veiklą arba verslą.“

Bylos aplinkybės ir prejudicinis klausimas

10 2012 m. balandžio mėn. S. Wathelet kaip vartotoja iš *garage Bietheres* įsigijo naudotą automobilį. S. Wathelet minėtam autoservisui pervedė 4 000 EUR sumą, kuri atitiko šio automobilio įsigijimo kainą. Pastarasis S. Wathelet nepateikė nei pinigų gavimo kvito, nei mokėjimo įrodymo, nei pardavimo sąskaitos faktūros.

11 *Garage Bietheres* savo sąskaita pristatė minėtą automobilį techninei patikrai. Jis taip pat pateikė kompetentingai Belgijos institucijai prašymą įregistruoti transporto priemonę, o šio įregistravimo išlaidas padengė S. Wathelet.

12 2012 m. liepos mėn., S. Wathelet vis dar negavus sąskaitos faktūros, transporto priemonė sugedo ir S. Wathelet atidavė ją taisyti *Garage Bietheres*. Pastarasis nustatė variklio gedimą.

13 Kai S. Wathelet ketino atsiimti savo suremontuotą transporto priemonę, jai už remonto darbus buvo išrašyta 2 000 EUR dydžio sąskaita faktūra. Ji atsisakė ją apmokėti motyvuodama tuo, kad minėtas išlaidas kaip šios transporto priemonės pardavėjas turėjo padengti *Garage Bietheres*.

14 Tuomet S. Wathelet buvo pranešta, kad jos transporto priemonė niekuomet nepriklausė minėtam autoservisui, kuris ją pardavė ne savo, bet M. C. Donckels, kuri yra fizinis asmuo, naudai. *Garage Bietheres* atliko tik tarpininko vaidmenį.

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatavo, kad M. C. Donckels negavo visos pardavimo kainą atitinkančios sumos, nes *Garage Bietheres* pasiliko 800 EUR sumą už transporto priemonės remonto darbus, atliktus siekiant ją pateikti pardavimui.

16 2012 m. lapkričio 17 d. S. Wathelet adresuotame laiške *Garage Bietheres* patvirtino, kad jis sudarant nagrinėjamą pirkimo–pardavimo sandorį atliko tik tarpininko vaidmenį. Be to, jis patvirtino, kad variklio gedimas laikomas įprasta rizika, kai fizinis asmuo perka naudotą transporto priemonę iš kito fizinio asmens. Todėl jis ir toliau atsisakė grąžinti transporto priemonę S. Wathelet tol, kol nebus apmokėta visa sąskaita už remonto darbus. *Garage Bietheres* prie savo laiško pridėjo 4 000 EUR gavimo kvitą, kuriame buvo ranka įrašyti savininkės, kuri nėra verslininkė, ir pirkėjos, t. y. S. Wathelet, vardas ir pavardė, tačiau jis nebuvo pasirašytas M. C. Donckels.

17 2012 m. gruodžio mėn. *Garage Bietheres* kreipėsi į Vervjė apylinkės teismą (Belgija) ir pateikė prieš S. Wathelet nukreiptą ieškinį dėl 2 000 EUR kartu su įstatyme numatytais delspinigiais sąskaitos už remonto darbus sumokėjimo.

18 Vervjė apylinkės teismui pateiktu priešieškiniu S. Wathelet paprašė panaikinti pirkimo–pardavimo sutartį, grąžinti 4 000 EUR sumą kartu su delspinigiais ir sumokėti 2 147,46 EUR žalos atlyginimo sumą. Be to, S. Wathelet ginčijo *Garage Bietheres* pateiktų reikalavimų pagrįstumą.

19 Vervjė apylinkės teismas įpareigojo S. Wathelet apmokėti sąskaitą už remonto darbus kartu su delspinigiais, o jos priešieškinį atmetė. Dėl šio sprendimo ji padavė apeliacinį skundą prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui.

20 Šis teismas pažymėjo, kad S. Wathelet buvo „vartotoja“, kaip tai suprantama pagal Civilinį kodeksą, o transporto priemonė – „vartojimo prekė“, kaip tai suprantama pagal šį teisės aktą. Be to, jis konstatavo, kad *Garage Bietheres* prekiavo vartojimo prekėmis vykdydamas savo profesinę veiklą arba verslą.

21 *Garage Bietheres*, atvirkščiai, neigė, kad jis buvo ginčijamos pirkimo–pardavimo sutarties šalis, ir pažymėjo, kad nagrinėjamos transporto priemonės savininkė M. C. Donckels transporto priemonę pristatė į jo pastate esantį pardavimo punktą, o pirkimo–pardavimo sandorį sudarė fiziniai asmenys.

22 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teigia, kad yra rimtų, tikslių ir nuoseklių priežasčių manyti, kad S. Wathelet nebuvo informuota apie tai, kad ši sutartis buvo sudaroma tarp fizinių asmenų.

23 Tokiomis aplinkybėmis *cour d'appel de Liège* (Belgija) nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar vartojimo prekių „pardavėjo“ sąvoka, pateikiama Belgijos civilinio kodekso 1649bis straipsnyje, įtrauktame 1994 m. rugsėjo 1 d. *loi relative à la protection des consommateurs en cas de vente de biens de consommation* (Įstatymas dėl vartotojų apsaugos vartojimo prekių pardavimo atveju), kuriuo į Belgijos nacionalinę teisę buvo perkelta Direktyva 1999/44 dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų, turi būti aiškinama taip, kad ji apima ne tik verslininką kaip pardavėją, kuris perduoda vartojimo prekę vartotojo nuosavybėn, bet taip pat ir verslininką, tarpininkaujantį pardavėjui, kuris nėra verslininkas, nepaisant to, ar jam buvo atlyginta už tarpininkavimą ir ar jis pranešė būsimam pirkėjui apie tai, kad pardavėjas yra fizinis asmuo?“

Dėl prejudicinio klausimo

24 Pirmiausia, pažymėtina, kad iš bylos medžiagos matyti, kad nagrinėjamos naudotos transporto priemonės savininkė buvo M. C. Donckels, o ne *Garage Bietheres*, todėl pirkimo–pardavimo sandorį sudarė fiziniai asmenys, o *Garage Bietheres* veikė tik kaip tarpininkas.

25 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas konstatavo, kad pardavimo kaina, atskaičius išlaidas už remonto darbus, atliktus siekiant aptariamą transporto priemonę pateikti parduoti, buvo priskaičiuota transporto priemonės savininkui. Be to, niekas bylos medžiagoje neleidžia daryti išvados, kad *Garage Bietheres* neturėjo šios transporto priemonės savininko leidimo ją parduoti.

26 Darytina išvada, kad pagrindinėje byloje parduodant vartojimo prekę *Garage Bietheres* veikė kaip verslininkas minėtos prekės savininko, kuris pats buvo fizinis asmuo, davęs leidimą vykdyti šį pardavimą, naudai.

27 Svarbu patikrinti, ar tokiomis aplinkybėmis vartotojas, kuris įsigijo vartojimo prekę, gali pasinaudoti Direktyvos 1999/44 garantuojama apsauga, t. y. ar tarpininkas gali būti laikomas pardavėju, kaip tai suprantama pagal direktyvą.

28 Šiuo klausimu reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią Teisingumo Teismo praktiką iš vienodo Sąjungos teisės taikymo reikalavimo matyti, kad kai Sąjungos teisės nuostatoje aiškiai nedaroma nuoroda į valstybių narių teisę, norint nustatyti šios nuostatos prasmę ir apimtį, jos reikšmė visoje Europos Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama savarankiškai ir vienodai, atsižvelgiant į nuostatos kontekstą ir nagrinėjamu teisės aktu siekiamą tikslą (šiuo klausimu žr. 2011 m. spalio 18 d. Sprendimo *Brüstle*, C-34/10, EU:C:2011:669, 25 punktą ir 2015 m. spalio 15 d. Sprendimo *Axa Belgium*, C-494/14, EU:C:2015:692, 21 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

29 Kadangi pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą sąvoka „pardavėjas“ apibrėžiama nedarant nuorodos į nacionalinės teisės aktus, kiek tai susiję su šiai sąvokai teiktina reikšme, taikant šią direktyvą turi būti laikoma, jog minėtoje nuostatoje nustatoma savarankiška Sąjungos teisės sąvoka, kuri jos teritorijoje turi būti aiškinama vienodai.

30 Be to, nors „pardavėjo“ sąvoka pateikiama kituose Sąjungos teisės aktuose, konkreti jos apibrėžtis yra tik Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punkte. Kaip iš esmės savo išvados 43 punkte nurodė generalinis advokatas, tai yra sąvoka, kurią reikia aiškinti atsižvelgiant į šia direktyva siekiamus tikslus ir turint omenyje ypatingą „pardavėjo“ funkciją pagal šią direktyvą.

31 Pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą pardavėjas reiškia „bet kurį fizinį arba juridinį asmenį, kuris, versdamasis prekyba, verslu ar profesija, pagal sutartį parduoda vartojimo prekes“.

32 Konstatuotina, kad taip apibrėžta „pardavėjo“ sąvoka yra objektyvi (pagal analogiją žr. 2015 m. rugsėjo 3 d. Sprendimo *Costea*, C-110/14, EU:C:2015:538, 21 punktą ir 2015 m. lapkričio 19 d. Sprendimo *Tarcău*, C-74/15, EU:C:2015:772, 27 punktą) ir ji grindžiama tokiais veiksniais kaip „sutartis“, prekyba „vartojimo prekėmis“ ir „profesinė veikla arba verslas“.

33 Iš tiesų šioje sąvokoje nėra nuorodos į tarpininką. Kalbant bendriau, Direktyvoje 1999/44 nėra sąvokos „tarpininkas“ apibrėžties, nors pati sąvoka figūruoja 9 konstatuojamoje dalyje ir šios direktyvos 4 straipsnyje. Be to, joje nėra apibrėžta tarpininko atsakomybė vartotojui sudarant pirkimo–pardavimo sutartį.

34 Vis dėlto, kaip iš esmės savo išvados 51 punkte nurodė generalinis advokatas, tokia išvada savaime nereiškia, kad „pardavėjo“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą, galėtų būti aiškinama taip, jog ji apima fizinio asmens naudai veikiantį verslininką, kai jis vartotojo požiūriu save pateikia kaip vartojimo prekės pardavėją, vykdantį savo profesinę veiklą arba verslą. Iš tiesų šis verslininkas gali sukelti painiavą vartotojo sąmonėje ir leisti jam klaidingai manyti, kad minėtas asmuo yra prekės pardavėjas ir savininkas.

35 Šiuo klausimu pirmiausia pažymėtina, kad Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punkto formuluotėje niekas nedraudžia taip aiškinti.

36 Antra, svarbu konstatuoti, kad teleologinis Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punkto aiškinimas atsižvelgiant į šios direktyvos tikslą – užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį (2013 m. spalio 3 d. Sprendimo *Duarte Hueros*, C-32/12, EU:C:2013:637, 25 punktas) – grindžia 34 punkte pateiktą šios nuostatos aiškinimą.

37 Iš tiesų, pagal Direktyvos 1999/44 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnį pardavėjas privalo pateikti vartotojui pirkimo–pardavimo sutarties reikalavimus atitinkančią prekę, o esant trūkumui pataisyti arba pakeisti prekę pagal pastarosios nuostatos 3 dalį. Šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalies c punktas apima asmenų,

į kuriuos vartotojas gali kreiptis, kad apgintų savo teises pagal šią direktyvą, grupę. Todėl tam, kad vartotojas galėtų pasinaudoti jam Direktyvos 1999/44 teikiama apsauga, svarbu tai, kad vartotojas žinotų pardavėjo tapatybę, ir ypač tai, ar jis yra fizinis asmuo ar verslininkas.

38 Taigi, jeigu tokiomis aplinkybėmis, kaip pagrindinėje byloje, verslininkas veikia kaip fizinio asmens tarpininkas, dėl verslininko statuso, kuriuo jis remiasi vykdant pirkimo–pardavimo sandorį, nežinojimo vartotojas praranda savo Direktyva 1999/44 garantuojamas teises, kurios pagal šios direktyvos 7 straipsnio 1 dalį yra privalomo pobūdžio.

39 Šiuo klausimu, siekiant užtikrinti veiksmingą vartotojo apsaugą pagal Direktyvą 1999/44, svarbu, kad šis vartotojas būtų informuotas, jog savininkas yra fizinis asmuo. Šis aiškinimas užtikrina minėtos direktyvos veiksmingumą ir atitinka Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią Sąjungos direktyvose nustatyta vartotojų apsaugos sistema grindžiama idėja, kad vartotojo padėtis yra mažiau palanki nei verslininko, kiek tai susiję su galimybėmis derėtis arba turimos informacijos kiekiu (2015 m. birželio 4 d. Sprendimo *Faber*, C-497/13, EU:C:2015:357, 42 punktas).

40 Iš tiesų, kiek tai susiję su turima informacija, vartotojas ir tarpininkaujantis verslininkas yra nelygioje padėtyje, ypač kai vartotojas nėra informuotas apie tai, kad parduotos prekės savininkas iš tiesų yra fizinis asmuo.

41 Taigi, tokiomis aplinkybėmis, kaip pagrindinėje byloje, kuriomis vartotojas gali būti lengvai suklaidinamas atsižvelgiant į tai, kaip vykdomas pirkimo–pardavimo sandoris, pastarajam reikia suteikti sustiprintą apsaugą. Todėl pardavėjo atsakomybę pagal Direktyvą 1999/44 turi būti galima priskirti tarpininkui, kuris, prisistatydamas vartotojui, jį gali suklaidinti leisdamas manyti, kad jis yra parduodamos prekės savininkas.

42 Priešingas aiškinimas, pagal kurį verslininkas, veikiantis kaip tarpininkas, bet kuriuo atveju neturėtų patekti į Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punkto taikymo sritį, pakenktų bendram Sąjungos vartotojų apsaugos srityje priimtų teisės aktų tikslui, įtvirtintam SESV 169 straipsnyje, t. y. užtikrinti aukštą vartotojų apsaugos lygį, taigi ir vartotojų pasitikėjimą.

43 Trečia, dėl klausimo dėl tarpininkui mokamo atlyginimo už tarpininkavimą pažymėtina, kad šis atlyginimas, kuris yra savininko, kuris nėra verslininkas, ir tarpininko sutartinių santykių dalykas, paprastai nepatenka į Direktyvos 1999/44 taikymo sritį. Taigi, kaip pažymėjo Austrijos vyriausybė ir Europos Komisija, tai, ar verslininkui, kuris veikia kaip tarpininkas, atlyginama už jo tarpininkavimą, ar ne, nėra svarbu nustatant, ar pastarasis laikytinas „pardavėju“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 1999/44/EB 1 straipsnio 2 dalies c punktą.

44 Kompetentingas nacionalinis teismas turi patikrinti, ar tokiomis aplinkybėmis, kaip nagrinėjamos pagrindinėje byloje, verslininkas gali būti laikomas „pardavėju“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą, kai jis vartotojo tinkamai neinformavo, kad jis nebuvo nagrinėjamos prekės savininkas, o tai reiškia, jog šis teismas turi atsižvelgti į visas bylos aplinkybes (pagal analogiją žr. 2015 m. birželio 4 d. Sprendimo *Faber*, C-497/13, EU:C:2015:357, 38 ir 39 punktus). Šiuo klausimu siekiant nustatyti, ar vartotojas galėjo suprasti, jog tarpininkas veikė fizinio asmens naudai, gali būti svarbu, be kita ko, vykdant pirkimo–pardavimo sandorį tarpininko dalyvavimo apimtis ir pastangų intensyvumas, aplinkybės, kuriomis prekė buvo patiekta vartotojui, ir pastarojo elgesys.

45 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, „pardavėjo“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 1999/44 1 straipsnio 2 dalies c punktą, turi būti aiškinama taip, kad ji taip pat apima verslininką, veikiantį fizinio asmens naudai, kuris vartotojo (pirkėjo) tinkamai neinformavo, jog parduotos prekės savininkas yra fizinis asmuo; tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas atsižvelgdamas į visas nagrinėjamos bylos aplinkybes. Prieš tai pateiktas aiškinimas nepriklauso nuo to, ar tarpininkui atlyginama už tarpininkavimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

46 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (penktoji kolegija) nusprendžia:

„Pardavėjo“ sąvoką, kaip ji suprantama pagal 1999 m. gegužės 25 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 1999/44/EB dėl vartojimo prekių pardavimo ir susijusių garantijų tam tikrų aspektų 1 straipsnio 2 dalies c punktą, reikia aiškinti taip, kad ji taip pat apima verslininką, veikiantį fizinio asmens naudai, kuris vartotojo tinkamai neinformavo, jog parduotos prekės savininkas yra fizinis asmuo; tai turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas, atsižvelgdamas į visas nagrinėjamos bylos aplinkybes. Prieš tai pateiktas aiškinimas nepriklauso nuo to, ar tarpininkui atlyginama už tarpininkavimą.

Parašai.